

Vasi požiga, žitna polja uničuje, prebivalstva celih mest in vasi pošilja v tuje dežele; poginavci v močvirju ruskih cest, v plombiranih tovornih vozovih brez oken. Tako izgleda svoboda in civilizacija, za katero se naši nasprotniki borijo.

Anglija računa s slabim spominom sveta. V spomladi 1902 bile so burske republike angleški državi priklopljene. Potem je gledala na Egipt in napravila s Francosko zvezo glede Egipta in Marokke. Leta 1907 prišla je potem Azija na vrsto. Južni del Perzije se izroči angleškim interesom, severni del pa ruskim kozakom. Kdor uganja tako politiko, s nima pravice, očitati kaj deželi, katera je 44 let dolgo evropskega mir ščitila, medtem ko so se skoraj vse druge države vojskovala. To je hinavščina!

Kancelar popihal je nadalje zahrbtnost Anglije in je na podlagi dokumentov pobil lažnjive trditve angleških državnikov. Protestiral je proti neresničnosti in obrekovanju, s katerim se naši nasprotniki proti nam borijo. Dejal je: B! je takrat trenutek, ko bi zamogla Nemčija in Anglija z odkritosrčnim sporazumom svetovni mir zjamčiti. Mi smo bili v to pripravljeni. Anglija pa je to odklonila. Te krivde v vsej večnosti ne bode mogla odpraviti!

Natančno je govornik še pojasnil vsa prizadevanja v ohranjenju miru in letu 1914. Konec tem prizadevanjem je napravila splošna mobilizacija ruske armade.

Govornik je potem nadaljeval: Gospodje! Naše in avstro-ogrške čete so dosegle meje kongresne Poljske proti vzhodu in obema se nudi zdaj naloga, oskrbovati deželo. Geografična in politična usoda spravila je skozi desetletja Nemce in Poljake v medsebojni boj. Spomin na ta stara nasprotja pa ne zmanjša spoštovanja do strastne domovinske ljubezni in hrabrosti, skatero je poljsko ljudstvo svojo visoko kulturo in ljubezen do prostosti proti Rusom branilo in tudi skozi nesrečo te vojne obvarovalo. Ne posnemam sladkih obljub naših sovražnikov; ali upam, da pomeni današnja zasedenje poljske meje proti izhodu začetek razvoja, ki bode stara nasprotja med Nemci in Poljaki iz sveta spravil in vodil od ruskega jarma osvobodeno deželo v srečno bodočnost, v kateri bode zamogla gojiti in razvijati posebnosti svojega narodnega življenja. Od nas zaseno deželo bodedo pod največjo porabo lestnega prebivalstva pravilno oskrbovali in nepreprečljive težave, ki jih prinaša vojna seboj, skušali bodedo odpraviti, rane, ki jih je Rusija deželi bila, ozdraviti.

Ta vojna bode, čimdalje bode trajala, iz tisoč ran krvavečo Evropo zapustila. Svet, ki bode potem nastal, ne bode tako izgledal, kakor so sanjarili naši sovražniki. Oni bi radi vstvarili staro Evropo z brezmočno Nemčijo v sredini kot pozorišče splet, kot bojišče Evrope, Nemčijo z razbito industrijo, z malo trgovino na lastnih trgih, brez mornarice, Nemčijo kot vazalno državo Rusije, ki je vzhod in jugovzhod Evrope obvladala ter vse Slovane pod moskovitskim žezlom zbiral. Tako so sanjarili v Parizu, Londonu in Petersburgu začetkom te vojne. Ne, gospodje! Ta velikanska svetovna vojna, ki odpira vse špranje sveta, ne bode prinesla zopet preteklega razmere. Nove morajo nastati!

Ako naj pride Evropa kmalu do miru, zamore se to zgoditi le z močnim, nedotakljivim stališčem Nemčije.

Čez eno desetletje je stremljenje drugih sil v naprjeno, da se izolira Nemčijo in jo izključi od sodelovanja na svetu. Taka politika je morala imeti slab konec. Nemčija si mora svoj položaj tako izvidati in okrepčati, da jo druge sile ne bodejo hotele nikdar več obkoliti. V naše varstvo in v prid vseh narodov pa moramo doseči tudi osvoboditev svetovnega morja, ne da bi kakor Anglija to morje sami obvladali, marveč da bo morje vsem narodom

ednako služilo. Mi hočemo biti in ostati zaščita miru in svobode malih ter večjih narodov. To velja tudi za balkanske narode. Šele nemške in avstro-ogrške zmage na Poljskem osvobodile so balkanske države od ruskega pritiska. Anglija je bila enkrat varstvo za balkanske države. Kot zaveznica Rusije pa je le sovražnik njih neodvisnosti.

Svoj krasni govor končal je nemški kancler s sledečimi besedami:

Od svojih vlad v vojno proti nam nahajskane narode ne sovražimo. Ali pozabili smo na sentimentalnost. Vzdržali bodedo boj, dokler ne bodejo oni narodi od pravega krivca mir zahtevali, dokler ne bode proga prosta za novo, od ruskih splet, moskovitskega poželenja in angleškega jerobstva prosto Evropo.

„Slednje steblo je sveto“.

V „Berliner Tagblattu“ objavil je Karl Finker zanimivi članek, ki je tako važen, da bi ga bilo treba shraniti i za poznejše čase miru.

Članek se glasi: „Nemška tla so vsled naše junaške armade prosta krvave borbe. Le vzhodno in zapadno mejo je zadela vojska. Ali kar so tam ruske horde požgale, porušile, pokončale, kakor tisto, kar so uničile francoske granate, vse se mora zopet zgraditi in k novemu procvitu privedi.

Predvsem je poljedelstvo v pravem času izvršilo svoje delo v teh krajih. Polja so obdelana in na vzhodu kakor tudi na zapadu, z eno besedo vsepovsod v Nemčiji, stoje močno in pokoncu žitna stebila, in kadar potegne čeznje veter, se valijo kakor valovi zlatega morja.

Ta stebila in njih klasje so velika naša nada; dati nam imajo kruh v prihodnji zimi. Kdor gre v teh dneh iz mestnega ozidja na izprehod na polje, ne gre kakor preje brez zanimanja za žitna polja, češ kakor bi bila nekaj običajnega in samo po sebi umevnega; dandanes se nihče ne posmehuje žitnim njivam sredi Berlina. In na te njive, za katere je bilo treba toliko in toliko truda, ne gledamo kakor na igračo velikih otrok, ampak stojimo ob njih in občudujemo tiste parcele, na katere še meče svojo senco dimnik najbližje fabrike velikega mesta.

Posebna pozornost gre žitnim poljem. Slednje steblo je sveto. Merodajni faktorji berlinskega okoliša niso imeli vzroka postavljati svarilnih napisov v obrambo zlatega klasja in zrnja. V tem letu ne bo pač nikogar, ki bi gazil po žitu in teptal klasovje, da bi natrgal morda sredi njive šopek rož, in nihče ne bo tako brezvesten, da bi si letos delal bližnjico skozi njive samo zato, da bi se v gosti gošči bližnjega gozda preje odpočil. Vkljub temu imamo v okolici mesta previdne posestnike, ki svoja žitišča kakor nekaj posebno dragocenega obdajajo z visoko žično ograjo in plotom. Kmalu bo prišla žetev in srpi bodo našli dobro in bogato delo. Stebla stoje visoko in polni klasi se globoko klanjajo k tlom. Našli smo stebila, ki so merila 170 do 180 cm s klasi po 70 do 80 zrn. In to niso bile nikakoršnje izjeme.

Stebila in klasi ne varajo nad, ki jih polagamo vanje . . .

V znamenju zmage zlatega žitnega klasa!

Dan zahvale za zmagovito odvrnitev preteče lakote!

Bil je satanski naklep naših sovražnikov, katerim se je pred kratkim pridružila po polnem izdajstvu „naša zaveznica“ Italija, ki so nas nameravali izstradati, ker se jim ni posrečilo, da bi nas premagali na bojišču.

Prišlo pa je drugače! Kakor so v brezprimernem zmagovitem navalu prodirale naše in zveste zvezne nemške armade proti mogočnemu sovražniku Rusu in zopet razobesile nad trdnjavo Przemysl svoj zmagoviti prapor, ravnotako uničen je tudi sramotni naklep nas izstradati, naše žene in otroke izročiti smrti vsled lakote. Vsled domoljubnega samoomejevanja prebivalstva in ukrenjenih odredb smo že prebili najhujši čas ter stojimo pred novo žetvijo, ki nam zori, kakor Bog hoče, v najbogatejšem blagoslovu.

Ta čas žetve, ki javlja gospodarsko zmago nad našimi sovražniki, hočemo s hvaležnim srcem slaviti „v znamenju zlatega žitnega klasa“ in po celi deželi prirediti slavnosti vesele zahvale za našo gospodarsko zmago. Dan zlatega žitnega klasa se namerava določiti za sredino meseca septembra.

Ta dan naj nas pa tudi opominja, da se spominjamo vrlih Štajercev, pred vsem pospeševanja gospodarskega položaja štajerskega kmetijstva, ki i na bojnem polju i doma izvrstno izpolnjuje svojo dolžnost, in Rudečega križa, ki neguje naše ranjene. Tem namenom naj služi dan v znamenju zlatega žitnega klasa.

Manfred graf Clary und Aldringen
c. kr. namestnik na Štajerskem.

Komisijonarji vojnega zaveda za promet z žitom.

Podružnica za Štajersko vojnega zaveda za promet z žitom imenovala je za nakup žita sledeče komisijonarje:

Okrajno glavarstvo Celje: Florijan Gajšek, Žusem; Anton Cvenkel, Sv. Peter v Savinjski dolini; Maks Janič, Celje; Franc Dežman, Trbovlje; Ribard Wagner, Šmarje pri Jelšah; Joh. Artmann, Sv. Jurij; Konrad Elsbacher, Laško; Franc Osset, Vransko; Jos. Pauer, Braslovče.

Konjice: Aleksander Grundner, Rečje; Franc Jonke ml., Oplotnica; Karl Wesenscheegg, Konjice.

Ljutomer: Markus Rosenberg, Ljutomer; Maks Hönigmann, Ljutomer.

Maribor: Jos. Urban, Maribor; Franc Pišek, Orehovec pri Račjem.

Ptuj: Jakob Zadravec, Središče; Maks Straschill, Ptuj; Franc Ogrisek, Rogaska Slatina; Adalbert Perko, Ormož.

Braslovče: Rudolf Pavec, Braslovče; Anton Tarnschek, Rietz; Anton Lekše, Braslovče.

Radgona: Kristijan Macher, Stara Novaves; Jos. Bendiner, Gradec; Rosenberg in Neumann, Radgona.

Brežice: Ludvik Schescherko, Planina; Karl Zupanc, Sevnica.

Slov. Gradec: Franc Pahernik, Vuhred.

Mesto Celje: Maks Janič, Celje.

Mesto Maribor: Jos. Urban, Maribor.

Mesto Ptuj: Maks Straschill, Ptuj.

V nekaterih okrajih se je določilo tudi še podkomisijonarje in nakupovalce. Opozarjamo še enkrat, da imajo edino ti ljudje pravico nakupovati žito!

Razno.

Čenjeni naročniki! Prosimo, da naj vsakdo svojo zaostalo naročnino poravnava, ker nam ni mogoče, vsakemu posebej pisati. — Uprava „Štajerca“.

Naš cesar je najstarejši vladar sveta, pa tudi najdalje vladajoči. Pred nekaj tedni, dne 2. avgusta, sta potekli 2/3 stoletja, odkar ga diči habsburška krona, torej 66 let in 8 mesecev. Izmed njegovih prednikov je vladal najdalje Fridrik IV. v 15. stoletju, namreč 35 let, 6 mesecev in 17 dni. Med njegovimi vrstniki mu je po dolgotosti vlade najbližja umrla angleška kraljica Viktorija, ki je sedela na angleškem prestolu 63 let, 7 mesecev in 2 dni. Cesar je tudi najstarejši član habsburške hiše ter najstarejši vladar svetovne zgodovine sploh. Francoski kralj Ludovik XIV. je vladal sicer nominalno 72 let (od 1643—1715), toda le zato, ker je podedoval krono že s 5. leti. De-